

Arrest

nr. 42 230 van 23 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Masjed Soleyman. Op 8 maart 2006 hebt u in België een eerste asielaanvraag ingediend. Op 14 april 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf, die op 31 augustus 2006 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd wegens het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven. Uw vordering tot schorsing en uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing bij de Raad van State zijn nog steeds hangende. Op 27 januari 2009 vervoegden uw echtgenote, H. M. N. (...) en uw minderjarige zoon M. (...), u in België. Op 29 januari 2009 diende u samen met uw echtgenote een tweede asielaanvraag in. U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Iran wegens de problemen aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag.

Omwille van deze problemen zouden de autoriteiten uw echtgenote en zoon, na uw vertrek uit Iran, niet met rust hebben gelaten. Aangezien uw echtgenote ook vervolgd wordt in Iran omwille van uw problemen is zij u komen vervoegen in België. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een fax neer van uw nationale kaart (Karte-e Melli), een fax van uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh) en een aantal medische attesten uit België neer waaruit blijkt dat u hartproblemen hebt en een medisch attest waarin vermeld wordt dat u een herseninfarct hebt gehad.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heb genomen omdat uw aanvraag bedrieglijk was. Zo werden er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Hierdoor werd de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd. Door deze vaststellingen komt ook uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Om mijn beoordeling van bedrieglijkheid te weerleggen, haalde uw echtgenote meermaals aan dat u geheugenproblemen en concentratiestoornissen heeft (gehoor CGVS I echtgenote p.12; gehoor CGVS II echtgenote p. 11). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u reeds tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 25 juli 2006 meermaals werd gewezen op het belang van objectieve medische documenten die uw geheugenverlies kunnen staven. Op 27 juli 2006 heeft uw raadsman aan het Commissariaat-generaal laten weten dat zij zodra als mogelijk medische verslagen zou binnenbrengen. Op 31 augustus 2006 heeft uw advocaat een verklaring van uw behandelende arts voorgelegd waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat er een aanvraag werd gedaan voor een geheugentest. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u tot op heden heeft nagelaten voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. Tijdens het gehoor van uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal op 6 oktober 2009 legde zij wel een dixitattest neer, m.n een attest dat louter op uw verklaringen gebaseerd is en niet op een diagnose, waarin u aldus verklaart dat u lijdt aan geheugenstoornissen en concentratieproblemen. Opnieuw werd erop aangedrongen om een objectief medisch attest neer te leggen dat uw geheugenstoornissen bevestigt. Uw echtgenote kreeg hiervoor 15 dagen de tijd. Op 12 november 2009 - bijna een maand na uw gehoor op het Commissariaat-generaal - ontvingen mijn diensten een medisch attest, opgesteld door een cardioloog, dr. M. R. (...), waarin vermeld wordt dat u een herseninfarct heeft gehad. Nergens in dit attest wordt echter vermeld of u hierdoor geheugenstoornissen ondervindt, noch in welke mate u geheugenstoornissen ondervindt. Bovendien kan geheugenverlies op zich geen verklaring zijn voor volledig tegenstrijdige verklaringen. Bijgevolg blijven bovenstaande vaststellingen over het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas overeind.

Verder dient vastgesteld te worden dat u geen nieuwe elementen aanbracht ter staving van uw asielaanvraag en u zich baseerde op de verklaringen van uw echtgenote inzake de problemen die zij na uw vertrek in Iran heeft gekend ten gevolge van uw eerdere problemen. Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, H. M. N. (...), besloot ik het volgende:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van de eerste asielaanvraag van uw echtgenoot, H. D. (...), een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heb genomen omdat zijn aanvraag bedrieglijk was. Zo werden er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Hierdoor werd de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw echtgenoot volledig ondermijnd. Door deze vaststellingen komt ook zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Als element om deze beoordeling van bedrieglijkheid te weerleggen haalde u meermaals aan dat uw echtgenoot geheugenproblemen en concentratiestoornissen heeft (gehoor CGVS I p. 12; gehoor CGVS II p. 11). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw echtgenoot reeds tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal op 25 juli 2006 meermaals werd gewezen op het belang van objectieve medische documenten die zijn geheugenverlies kunnen staven (gehoor CGVS 1ste AA p. 8). Op 27 juli 2006 heeft de raadvrouw van uw echtgenoot aan het Commissariaat-generaal laten weten dat zij zodra als mogelijk medische verslagen zou binnenbrengen. Op 31 augustus 2006 heeft de advocate van uw echtgenoot een verklaring van de behandelende arts van uw echtgenoot voorgelegd waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat er een aanvraag werd gedaan voor een geheugentest. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw echtgenoot tot op heden heeft nagelaten voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 6 oktober 2009 legde u evenwel een dixitattest neer, m.n een attest dat louter op de verklaring van uw echtgenoot gebaseerd is en niet op een diagnose, waarin uw echtgenoot aldus verklaart dat hij lijdt aan geheugenstoornissen en concentratieproblemen. Opnieuw werd erop aangedrongen om een objectief medisch attest neer te leggen dat de geheugenstoornissen van uw

echtgenoot bevestigd. U kreeg hiervoor 15 dagen de tijd. Op 12 november 2009 - bijna een maand na uw gehoor op het Commissariaat-generaal - ontvingen mijn diensten een medisch attest, opgesteld door een cardioloog, dr. M. R. (...), waarin vermeld wordt dat uw echtgenoot een herseninfarct heeft gehad. Nergens in dit attest wordt echter vermeld of uw echtgenoot hiervan geheugenstoornissen ondervindt, noch in welke mate hij geheugenstoornissen ondervindt. Bovendien kan geheugenverlies op zich geen verklaring zijn voor volledig tegenstrijdige verklaringen. Bijgevolg blijven bovenstaande vaststellingen over het bedrieglijke karakter van de verklaringen van uw echtgenoot overeind.

Daarenboven blijken uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal over de gebeurtenissen die volgens uw verklaringen hebben plaatsgevonden na het vertrek van uw echtgenoot, volledig tegenstrijdig te zijn met uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat een twee à drietal maanden na het vertrek van uw echtgenoot, de ordediensten zijn langsgesproken op zoek naar uw echtgenoot. Zes maanden later zou u een brief hebben ontvangen van de Revolutionaire Rechtbank. U zou zelf naar de rechtbank zijn gegaan en daar gezegd hebben dat u zelf niet weet waar uw echtgenoot zich bevindt. Een jaar later zou u opnieuw een oproepingsbrief hebben ontvangen (gehoor CGVS I pp. 9-10). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u een twee à drietal maanden na het vertrek van uw echtgenoot een brief ontving van de rechtbank. U bood zich aan bij de rechtbank en zei er dat u zelf niet weet waar uw echtgenoot zich bevindt. Een paar maanden na de eerste brief ontving u een tweede brief, alwaar u wederom zelf op ingegaan bent. Ongeveer een jaar later kwamen de autoriteiten langs, deden een huiszoeking en vertrokken (gehoor CGVS II pp. 4-5). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de autoriteiten zijn langsgesproken toen ze uw echtgenoot kwamen arresteren en dat de fouten zijn gebeurd omdat u onderbroken werd terwijl u aan het praten was. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans duidelijk dat u, toen u gevraagd werd waarom u Iran had verlaten, u direct aanhaalde dat de autoriteiten twee à drie maanden na het vertrek van uw echtgenoot waren langsgesproken op zoek naar hem en er daarna een brief was gekomen voor uw echtgenoot om zich te melden (gehoor CGVS I p. 9). Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u na het vertrek van uw echtgenoot in Iran zou hebben gekend, m.n. het feit dat u een agent van de ordediensten zou hebben geslagen, dient te worden opgemerkt dat deze problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de door uw echtgenoot aangehaalde problemen. Echter, gezien noch u, noch uw echtgenoot deze problemen aannemelijk hebben weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg - u zou illegaal in twee verschillende vrachtwagens vanuit Iran naar België zijn gereisd - niet aannemelijk hebt kunnen maken. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over uw reisweg. U zou met de auto van de schoonbroer van uw echtgenoot vanuit Teheran naar Urumieh zijn gereden, waar u een dag zou hebben verbleven. U kon echter geen enkel dorp of stad opnoemen die u onderweg zou zijn tegengekomen (gehoor CGVS I p. 4). Ook het land alwaar u in de tweede vrachtwagen zou zijn gestapt, was u onbekend (gehoor CGVS p. 5) en u kende noch de naam, noch de nationaliteit van de smokkelaar die u tot België zou hebben gebracht (gehoor CGVS I pp. 4-5). Ook uw verklaring dat de vrachtwagenchauffeur u afgezet zou hebben ergens aan de rand van Brussel en u een telefoonkaart zou hebben gegeven zodat u uw echtgenoot kon bellen om u te komen halen, terwijl u zelf niet wist waar u stond en u evenmin aan de chauffeur hebt gevraagd waar u precies was, is weinig geloofwaardig (gehoor CGVS pp. 4-5).

Tot slot legde u geen enkel overtuigend (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten neer. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u weliswaar een eigendomsakte neer die, volgens uw verklaringen, uw schoonbroer L. (...) had neergelegd als borg voor uw vrijlating. Hierbij dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat dit document een faxkopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien wordt nergens in deze eigendomsakte melding gemaakt van de reden waarom deze in beslag werd genomen door de Revolutionaire Rechtbank. Gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat een eigendom wordt behouden tot het einde van de procedure, zijnde het vonnis, maar u reeds had verklaard dat u nog niet veroordeeld werd en de eigendom blijkbaar toch was vrijgegeven, werd besloten u op 6 oktober 2009 nogmaals op te roepen voor het Commissariaat-generaal teneinde meer duidelijkheid te verschaffen in uw dossier, en in het bijzonder meer duidelijkheid over dit document. U legde in dit verband echter opnieuw volledig tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw schoonbroer, G. L. (...), de eigendomsakte van zijn huis als borg had neergelegd voor uw vrijlating. De overheid zou het huis te koop hebben gezet en uw schoonbroer zou proberen om met het geld van de erfgrond van uw vader het huis terug te kopen (gehoor CGVS I pp. 4-11). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u plotseling dat de borg was vrijgegeven omdat L. (...) 30 miljoen Toeman op de rekening van de rechtbank had gestort ter vergoeding van het slachtoffer (gehoor CGVS II pp. 3-6).

Aldus zou de borg bedoeld zijn ter vergoeding van het slachtoffer. U verklaarde plotseling dat de tegenpartij geld vroeg en jullie dit gegeven hebben. In afwachting van de storting van het bedrag zou de eigendomsakte zijn neergelegd bij de Revolutionaire Rechtbank en zou u zijn vrijgelaten (gehoor CGVS II p. 6). Gezien deze tegenstrijdige verklaringen werd u gevraagd om meer bewijsmateriaal van deze zaak neer te leggen. U verklaarde dat de Revolutionaire Rechtbank geen dossiers geeft en dat u geen advocaat ter beschikking hebt (gehoor CGVS p. 6). Toen u erop gewezen werd dat uw neef in Iran advocaat is, repliceerde u dat hij niet uw advocaat is en dat hij enkel mag optreden voor de Algemene Rechtbank. Deze verklaring overtuigt evenwel niet. Gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat wanneer de borg wordt bepaald, hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat getekend wordt door de drie partijen, met name de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt en elk van deze partijen een kopie ontvangt, werd u gevraagd de kopie van dit proces-verbaal neer te leggen. U kreeg hiervoor 5 werkdagen de tijd. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de vooropgestelde termijn van vijf werkdagen intussen reeds ruimschoots overschreden is en dat u tot op heden eveneens nagelaten heeft de voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. U heeft in dit verband tevens nagelaten om het Commissariaat-generaal in te lichten over de stand van zaken. Deze vaststellingen ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw verklaringen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en afkomst kunnen aantonen en deze feiten en elementen op zich helemaal niet betwist worden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en afkomst kunnen aantonen en deze feiten en elementen op zich helemaal niet betwist worden."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten kunnen evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en afkomst kunnen aantonen en deze feiten en elementen op zich helemaal niet betwist worden.

De door u neergelegde medische attesten tonen aan dat u hartproblemen hebt. Echter, nergens uit het door u neergelegde medische attesten blijkt dat de door u ingeroepen medische redenen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Gachsaran. Op 29 januari 2009 hebt u in België asiel aangevraagd. Volgens uw verklaringen huwde u in 1358 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 1979-1980 Europese tijdrekening) met H. D. (...). Jullie kregen samen één zoon, M. (...). In 1384 (2005) werd uw echtgenoot samen met zijn broer S. (...) gearresteerd door de Iraanse autoriteiten omdat hij S. (...) hielp met het verspreiden van pamfletten. Na 40 dagen opsluiting kreeg uw echtgenoot een herseninfarct en werd hij naar het ziekenhuis overgebracht. Uw echtgenoot slaagde erin te ontsnappen uit het ziekenhuis en vluchtte naar België, waar hij op 8 maart 2006 een asielaanvraag indiende. Na het vertrek van uw echtgenoot werd u meerdere keren lastigvallen door de Iraanse autoriteiten, die op zoek waren naar uw echtgenoot. Zo ontving u een twee à drietal maanden na zijn vertrek een oproepingsbrief van de Revolutionaire Rechtbank, waarin vermeld stond dat uw echtgenoot zich diende aan te melden. U ging zelf naar de rechtbank en vertelde dat u niet wist waar uw echtgenoot zich bevond. Enkele maanden later ontving u een tweede oproeping. U ging opnieuw naar de rechtbank en herhaalde dat u geen idee had waar uw echtgenoot verbleef. Ongeveer een jaar later kwamen vier leden van de ordediensten bij u thuis. Pas nadat ze tevergeefs het hele huis hadden doorzocht,

vertrokken ze weer. In het begin van de 5de maand van 1387 (juli 2008) vielen twee agenten van het Ettela'at (ministerie van Informatie) uw huis binnen. Ze hadden een huiszoekingsbevel en begonnen het huis te doorzoeken. Omdat de agenten niet wilden zeggen wat ze kwamen doen, ontstond een ruzie tussen uw zoon M. (...) en één van de agenten. U kwam tussenbeide en duwde hen allebei aan de kant. Aangezien de agent een kunstbeen had en daardoor zijn evenwicht niet kon bewaren, viel hij met zijn hoofd tegen de omlijsting van het venster en liep een breuk op. Er werd een ziekenwagen gebeld en de agent werd meegenomen voor verzorging. Terzelfder tijd werd er ook een patrouille met vrouwelijke agenten gebeld. U werd gearresteerd en door de vrouwelijke agenten meegenomen. M. (...) werd met de andere agenten meegenomen, maar werd dezelfde dag nog vrijgelaten. U werd naar een donkere kamer gebracht, waar u vier dagen verbleef. Op de vierde dag kwam uw neef, dhr. A. (...), een advocaat van beroep, op bezoek. Op vraag van de familie had hij zijn advocatenkaart gebruikt om u op te sporen. Diezelfde dag nog werd u naar de Revolutionaire Rechtbank gebracht. De ondervrager somde een lijst van beschuldigingen op, waaronder onrust zaaien in de wijk, aanval op de ordediensten, hulp bieden aan en verbergen van een voortvluchtige. Op dat moment kwam een rechter binnen voor een ander dossier en u riep zijn hulp in. U zei hem dat u een vrouw was en dat al deze zaken eigenlijk per ongeluk gebeurd waren. Toen de rechter u antwoordde dat u één van hun beste agenten had geslagen, waardoor hij een hersenschudding had opgelopen en u daarvoor diende gestraft te worden, begon u alle beledigende woorden te roepen die in u opkwamen. De rechter droeg de agenten op u mee te nemen naar de gevangenis tot er meer nieuws was over de toestand van de agent. U kreeg een voorlopige detentie van 45 dagen opgelegd. In die periode vernam u van de gevangenisbewaker dat u kon vrijkomen op borg. U vertelde dit aan uw zus N. (...), die u kwam opzoeken in de gevangenis. Uw schoonbroer legde vervolgens de eigendomsakte van zijn huis, ter waarde van 30 miljoen Toeman, neer als borg. U kwam vrij en na nog een viertal maanden in Iran te hebben verbleven vertrok u naar België, waar u op 27 januari 2009 aankwam en op 29 januari 2009 asiel hebt aangevraagd. Na uw vertrek zijn de leden van de rechtbank het huis van uw schoonbroer komen opmeten. Uiteindelijk werd een stuk grond van uw vader verkocht en slaagde uw schoonbroer erin om de eigendomsakte terug te verkrijgen. In ruil daarvoor diende hij wel 30 miljoen Toeman op de rekening van de rechtbank te storten. Dit zou vermoedelijk geld zijn voor het slachtoffer. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fax van uw nationale kaart (Karte-e Melli), een fax van uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh) en een fax van een eigendomsakte.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van de eerste asielaanvraag van uw echtgenoot, H. D. (...), een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heb genomen omdat zijn aanvraag bedrieglijk was. Zo werden er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Hierdoor werd de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw echtgenoot volledig ondermijnd. Door deze vaststellingen komt ook zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Als element om deze beoordeling van bedrieglijkheid te weerleggen haalde u meermaals aan dat uw echtgenoot geheugenproblemen en concentratiestoornissen heeft (gehoor CGVS I p. 12; gehoor CGVS II p. 11). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw echtgenoot reeds tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal op 25 juli 2006 meermaals werd gewezen op het belang van objectieve medische documenten die zijn geheugenverlies kunnen staven (gehoor CGVS 1ste AA p. 8). Op 27 juli 2006 heeft de raadvrouw van uw echtgenoot aan het Commissariaat-generaal laten weten dat zij zodra als mogelijk medische verslagen zou binnenbrengen. Op 31 augustus 2006 heeft de advocate van uw echtgenoot een verklaring van de behandelende arts van uw echtgenoot voorgelegd waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat er een aanvraag werd gedaan voor een geheugentest. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw echtgenoot tot op heden heeft nagelaten voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 6 oktober 2009 legde u evenwel een dixitattest neer, m.n. een attest dat louter op de verklaring van uw echtgenoot gebaseerd is en niet op een diagnose, waarin uw echtgenoot aldus verklaart dat hij lijdt aan geheugenstoornissen en concentratieproblemen. Opnieuw werd erop aangedrongen om een objectief medisch attest neer te leggen dat de geheugenstoornissen van uw echtgenoot bevestigd. U kreeg hiervoor 15 dagen de tijd. Op 12 november 2009 - bijna een maand na uw gehoor op het Commissariaat-generaal - ontvingen mijn diensten een medisch attest, opgesteld door een cardioloog, dr. M. R., waarin vermeld wordt dat uw echtgenoot een herseninfarct heeft gehad. Nergens in dit attest wordt echter vermeld of uw echtgenoot hiervan geheugenstoornissen ondervindt, noch in welke mate hij geheugenstoornissen ondervindt. Bovendien kan geheugenverlies op zich geen verklaring zijn voor volledig tegenstrijdige verklaringen. Bijgevolg blijven bovenstaande vaststellingen over het bedrieglijke karakter van de verklaringen van uw echtgenoot overeind. Daarenboven blijken uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal over de gebeurtenissen die volgens uw verklaringen hebben plaatsgevonden na het vertrek van uw

echtgenoot, volledig tegenstrijdig te zijn met uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat een twee à drietal maanden na het vertrek van uw echtgenoot, de ordediensten zijn langsgesproken op zoek naar uw echtgenoot. Zes maanden later zou u een brief hebben ontvangen van de Revolutionaire Rechtbank. U zou zelf naar de rechtbank zijn gegaan en daar gezegd hebben dat u zelf niet weet waar uw echtgenoot zich bevindt. Een jaar later zou u opnieuw een oproepingsbrief hebben ontvangen (gehoor CGVS I pp. 9-10). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u een twee à drietal maanden na het vertrek van uw echtgenoot een brief ontving van de rechtbank. U bood zich aan bij de rechtbank en zei er dat u zelf niet weet waar uw echtgenoot zich bevindt. Een paar maanden na de eerste brief ontving u een tweede brief, alwaar u wederom zelf op ingegaan bent. Ongeveer een jaar later kwamen de autoriteiten langs, deden een huiszoeking en vertrokken (gehoor CGVS II pp. 4-5). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de autoriteiten zijn langsgesproken toen ze uw echtgenoot kwamen arresteren en dat de fouten zijn gebeurd omdat u onderbroken werd terwijl u aan het praten was. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans duidelijk dat u, toen u gevraagd werd waarom u Iran had verlaten, u direct aanhaalde dat de autoriteiten twee à drie maanden na het vertrek van uw echtgenoot waren langsgesproken op zoek naar hem en er daarna een brief was gekomen voor uw echtgenoot om zich te melden (gehoor CGVS I p. 9). Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u na het vertrek van uw echtgenoot in Iran zou hebben gekend, m.n. het feit dat u een agent van de ordediensten zou hebben geslagen, dient te worden opgemerkt dat deze problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de door uw echtgenoot aangehaalde problemen. Echter, gezien noch u, noch uw echtgenoot deze problemen aannemelijk hebben weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven. Tevens dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg - u zou illegaal in twee verschillende vrachtwagens vanuit Iran naar België zijn gereisd - niet aannemelijk hebt kunnen maken. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over uw reisweg. U zou met de auto van de schoonbroer van uw echtgenoot vanuit Teheran naar Urumieh zijn gereden, waar u een dag zou hebben verbleven. U kon echter geen enkel dorp of stad opnoemen die u onderweg zou zijn tegengekomen (gehoor CGVS I p. 4). Ook het land alwaar u in de tweede vrachtwagen zou zijn gestapt, was u onbekend (gehoor CGVS p. 5) en u kende noch de naam, noch de nationaliteit van de smokkelaar die u tot België zou hebben gebracht (gehoor CGVS I pp. 4-5). Ook uw verklaring dat de vrachtwagenchauffeur u afgezet zou hebben ergens aan de rand van Brussel en u een telefoonkaart zou hebben gegeven zodat u uw echtgenoot kon bellen om u te komen halen, terwijl u zelf niet wist waar u stond en u evenmin aan de chauffeur hebt gevraagd waar u precies was, is weinig geloofwaardig (gehoor CGVS pp. 4-5).

Tot slot legde u geen enkel overtuigend (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten neer. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u weliswaar een eigendomsakte neer die, volgens uw verklaringen, uw schoonbroer L. (...) had neergelegd als borg voor uw vrijlating. Hierbij dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat dit document een faxkopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien wordt nergens in deze eigendomsakte melding gemaakt van de reden waarom deze in beslag werd genomen door de Revolutionaire Rechtbank. Gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat een eigendom wordt behouden tot het einde van de procedure, zijnde het vonnis, maar u reeds had verklaard dat u nog niet veroordeeld werd en de eigendom blijkbaar toch was vrijgegeven, werd besloten u op 6 oktober 2009 nogmaals op te roepen voor het Commissariaat-generaal teneinde meer duidelijkheid te verschaffen in uw dossier, en in het bijzonder meer duidelijkheid over dit document. U legde in dit verband echter opnieuw volledig tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw schoonbroer, G. L. (...), de eigendomsakte van zijn huis als borg had neergelegd voor uw vrijlating. De overheid zou het huis te koop hebben gezet en uw schoonbroer zou proberen om met het geld van de erfgrond van uw vader het huis terug te kopen (gehoor CGVS I pp. 4-11). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u plotseling dat de borg was vrijgegeven omdat L. (...) 30 miljoen Toeman op de rekening van de rechtbank had gestort ter vergoeding van het slachtoffer (gehoor CGVS II pp. 3-6). Aldus zou de borg bedoeld zijn ter vergoeding van het slachtoffer. U verklaarde plotseling dat de tegenpartij geld vroeg en jullie dit gegeven hebben. In afwachting van de storting van het bedrag zou de eigendomsakte zijn neergelegd bij de Revolutionaire Rechtbank en zou u zijn vrijgelaten (gehoor CGVS II p. 6). Gezien deze tegenstrijdige verklaringen werd u gevraagd om meer bewijsmateriaal van deze zaak neer te leggen. U verklaarde dat de Revolutionaire Rechtbank geen dossiers geeft en dat u geen advocaat ter beschikking hebt (gehoor CGVS p. 6). Toen u erop gewezen werd dat uw neef in Iran advocaat is, repliceerde u dat hij niet uw advocaat is en dat hij enkel mag optreden voor de Algemene Rechtbank. Deze verklaring overtuigt evenwel niet. Gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat

wanneer de borg wordt bepaald, hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat getekend wordt door de drie partijen, met name de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt en elk van deze partijen een kopie ontvangt, werd u gevraagd de kopie van dit proces-verbaal neer te leggen. U kreeg hiervoor 5 werkdagen de tijd. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de vooropgestelde termijn van vijf werkdagen intussen reeds ruimschoots overschreden is en dat u tot op heden eveneens nagelaten heeft de voornoemde documenten aan het Commissariaat-generaal over te maken. U heeft in dit verband tevens nagelaten om het Commissariaat-generaal in te lichten over de stand van zaken. Deze vaststellingen ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw verklaringen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en afkomst kunnen aantonen en deze feiten en elementen op zich helemaal niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de “schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste beoordelingsfout; schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951”.

Verzoekers werpen op dat de Commissaris-generaal ten onrechte weigerde om de vluchtelingenstatus aan hen toe te kennen. Verzoekers betogen dat hun verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28/07/1951. Zij lopen wel degelijk gevaar in Iran. De asielaanvraag van verzoeker is gebaseerd op het feit dat hij ervoor vreest het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen omwille van het feit dat hij in Iran een politiek dissident was waarbij hij het Iraanse regime bekritiseerde. Verzoekster vreest vervolgingen omdat zij verantwoordelijk wordt geacht voor de verwondingen die een agent van het Ettela'at heeft opgelopen naar aanleiding van een huiszoeking bij haar thuis.

Hierop gaan verzoekers in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.1.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich bij het indienen van verzoekers tweede asielaanvraag en verzoeksters eerste asielaanvraag steunen op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van verzoekers eerste asielaanvraag, met name dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen omwille van het feit dat hij in Iran een politiek dissident was waarbij hij het Iraanse regime bekritiseerde en op het door verzoekster bijgebrachte element dat zij verantwoordelijk wordt geacht voor de verwondingen die een agent van het Ettela'at heeft opgelopen naar aanleiding van een huiszoeking bij haar thuis, waarbij de ordediensten op zoek waren naar haar echtgenoot. Verzoekers brengen ook verschillende documenten bij, met name enkele medische attesten, hun nationale kaarten en boekje van burgerlijke stand en een eigendomsakte.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 augustus 2006 de beslissing van weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd wegens het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven gelet op de manifest tegenstrijdige verklaringen aangaande het verblijf in de gevangenis van zijn broer H. en diens overlijden aldaar, en verzoekers protest hiertegen waardoor hij zelf opnieuw zes maanden heeft vastgezeten, aangaande zijn andere broer S. of deze nu wel of niet in de gevangenis opgesloten heeft gezeten, en aangaande de vraag of verzoeker zelf ooit voor de rechtbank is moeten verschijnen en veroordeeld werd of niet. Tevens werd verzoeker gemeld dat zijn aangehaalde geheugenproblemen door geen enkel objectief medisch document werden aangetoond en op zich geen verklaring kunnen zijn voor volledig tegengestelde verklaringen.

In het kader van verzoekers vordering tot schorsing en zijn beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen desbetreffende beslissing werd door de Raad van State de afstand van het geding vastgesteld bij arrest met nummer 199.268 van 24 december 2009.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring gaat de verwerende partij alle objectieve gegevens na die zij nodig heeft om haar beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt zij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Tevens wijst de Raad erop dat verzoekers de motivering betreffende het bedrieglijk bevinden van het bij verzoekers eerste asielaanvraag voorgehouden asielaanvraag ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In zoverre een onderzoek van de door verzoekers aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.1.2.4.1. Verzoekers werpen op dat het duidelijk is dat het Commissariaat-generaal hun weigeringsbeslissingen – in hoofdzaak – heeft genomen omdat de eerste asielaanvraag van verzoeker

reeds was afgewezen. Op 12 november 2009 maakte verzoeker een medisch attest over, opgesteld door zijn behandelende cardioloog, waarin wordt vermeld dat verzoeker een herseninfarct heeft gehad. Dit attest zou moeten kunnen volstaan en biedt wel degelijk een redelijke verklaring voor de geheugenstoornissen en concentratieproblemen waaraan hij lijdt. De inhoud van het medische attest wordt ten onrechte geringschat, aldus verzoekers.

2.1.2.4.2. De Raad stelt vast dat het door verzoekers bijgebrachte attest van 9 november 2009 niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling desbetreffend document niet in overweging. Het feit dat dit stuk reeds voor de Commissaris-generaal werd afgegeven laat deze procedurebepaling onverlet. Verder tonen verzoekers met geen enkel ander medisch attest en/of psychologisch rapport, dat het resultaat is van een diagnose en niet van een loutere verklaring van de betrokkene, aan dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij zich in de onmogelijkheid bevindt een eenduidig relaas naar voor te brengen.

2.1.2.5.1. Verzoekers menen dat de opgeworpen tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen onmogelijk aanzien kunnen worden als dermate belangrijke tegenstrijdigheden en deze geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag. Deze zgn. tegenstrijdigheden kunnen onmogelijk de kern van haar asielrelaas aantasten.

Voorts merken verzoekers op dat het Commissariaat-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Iran en het ogenblik waarop zij gehoord werd door het Commissariaat-generaal. Ten slotte heeft het Commissariaat-generaal evenmin rekening gehouden met de traumatische ervaringen die zij heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Iran. Deze traumatische ervaringen zijn wel degelijk een verklaring voor het feit dat verzoekster in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken op haar manier. De combinatie van al deze factoren biedt volgens verzoekers dan ook een redelijke verklaring voor het feit dat er op enkele punten in verzoeksters verklaringen kleine verschillen kunnen voorkomen.

2.1.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen eenvoudigweg terug te vinden zijn in de gegevens van het administratief dossier.

Deze tegenstrijdige verklaringen maken evenwel geen kleine verschillen uit zoals verzoekers voorhouden. Uit de opsomming van de inconsistenties zoals vastgesteld door de verwerende partij leidt de Raad af dat zij de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas volledig ondermijnen. Deze tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op de kernaspecten van haar asielrelaas, met name de komst van de ordediensten met een huiszoeking tot gevolg en het verkrijgen van oproepingsbrieven ten aanzien van verzoeker om te verschijnen voor de Revolutionaire Rechtbank, welke aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

De Raad is van oordeel dat verzoekster zich niet kan verschuilen achter het door hen aangehaalde tijdsverloop. Immers rust op elke kandidaat-vluchteling de verplichting om in elke fase van het onderzoek haar asielrelaas zo correct en volledig mogelijk weer te geven. De beslissing van een persoon om haar land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat zij, los van enig tijdsverloop, bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en eenduidig verhaal te vertellen, daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen welke in het geheugen gegrift zijn. Verzoekster faalt hierin.

Voor zover verzoekers de vaststellingen van de verwerende partij in een ander daglicht trachten te stellen door te verwijzen naar de traumatische ervaringen die verzoekster zou hebben meegemaakt, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de gehoren geen melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Bovendien legde ze gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zou hebben en dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793). Dit klemt des te meer nu zij dit wel deed ten overstaan van de verklaringen afgelegd door haar echtgenoot en zij dit trachtte te staven aan de hand van een dixitattest en overige medische attesten welke evenwel niet van aard waren de motieven van verzoekers beslissing in het kader van zijn eerste asielaanvraag in een ander daglicht te stellen, motivering welke verzoekers daarenboven – uitgezonderd deze aangaande het verslag van de cardioloog van 9 november 2009 – ongemoeid laten zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

De Raad is dan ook de mening toegedaan dat de verwerende partij terecht op basis van deze tegenstrijdigheden, welke dermate zwaarwichtig zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door verzoekers' argumenten inzake het tijdsverloop en de traumatische ervaringen, tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas kon besluiten.

2.1.2.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de Raad oordeelt dat gelet op het feit dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers asielaanvraag (zie sub 2.1.2.3.) en evenmin geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoekster ondervonden zou hebben naar aanleiding van het vertrek van haar echtgenoot uit hun land van herkomst (zie sub 2.1.2.5.2.), er verder tevens geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters voorgehouden problemen naar aanleiding van een incident met een persoon van de Ettela'at ten gevolge van een huiszoeking bij haar thuis, waarbij de ordediensten op zoek waren naar haar echtgenoot. Derhalve betreft de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande een overtuigend motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekers aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.1.2.7.1. Betreffende de door verzoekster afgelegde reisweg stellen verzoekers dat zij verklaarde dat zij verscholen zat in een vrachtwagen waardoor zij nagenoeg niets kan vertellen over haar reisweg. Er werd volgens verzoekers dan ook door de Commissaris-generaal geen rekening gehouden met de moeilijke omstandigheden waarin verzoekster verkeerde tijdens haar vlucht uit Iran.

2.1.2.7.2. De Raad wijst erop dat het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag, meer in het bijzonder de initieel door verzoeker voorgehouden problemen in zijn land van herkomst en de problemen waarvan verzoekster beweerde het slachtoffer te zijn geworden ingevolge de zoektocht van de autoriteiten naar haar echtgenoot, volstaat om aan verzoekers de status van vluchteling voorzien bij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te weigeren.

De motivering met betrekking tot de afgelegde reisweg betreft dan ook een overtuigend motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekers aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.1.2.8. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, is de Raad van oordeel dat zij niet kunnen worden bijgetreden om de volgende redenen: het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverhouding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoekers tijdens die gehoren de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekers ondertekenden het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee zij te kennen gaven dat de door hen verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Zij maakten geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal, uitgezonderd deze met betrekking tot verzoekers geheugenstoornissen, welke zij evenwel niet hebben weten aannemelijk te maken aan de hand van objectieve medische attesten. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat het redelijkheidsbeginsel is miskend, doordat de verwerende partij op grond van de voorhanden zijnde feitelijke gegevens niet in redelijkheid tot de bestreden beslissingen is kunnen komen, dient erop gewezen dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Evenmin wordt door verzoekers aangetoond waar de verwerende partij een manifeste appreciatiefout zou hebben begaan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoekers vrezen bij een eventuele terugkeer naar Iran het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers' asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op

de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat verzoekers met hun stelling dat zij 'vrezende bij een eventuele terugkeer naar Iran het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing' niet aantonen dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van voormelde wetsbepaling.

Derhalve tonen verzoekers niet aan dat in hunnen hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT